

ΔΙΚΗ ΜΑΚΡΑΚΗ

Πρὸ μεσημβρίας

Διατί, ἐνῶ μετέβαινον εἰς τὸ Δικαστήριον, ἔλεγον ἀπευθυνόμενος πρὸς ἑμαυτὸν καὶ αὐτολιμαριζόμενος δυνατὰ, διατί ἡ τραγικοκομικὴ αὐτὴ δίκη, ἣτις παρὰ τὴν συνήθειάν μου σήμερον μὲ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοῦ ἀναφυκτικοῦ μου περιπάτου, διὰ νὰ μὲ ῥίψῃ εἰς τὴν ῥυπαρωτέραν ἀτμοσφαιραν, τὴν ὁποῖαν θὰ σχηματίσουν Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι ἀναπνοῶν διαφόρου βάρους, χρώματος καὶ ποιότητος, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ μαγεῖρου δικηγόρου Φινοπούλου ὅστις θὰ περιφέρῃ τὴν ὡς ἐκμαγεῖον πιθηκικοῦ γλουτοῦ ἐρυθρόσικτον φυσιογνωμίαν του ὑπὸ τοὺς ῥώθωνας καὶ τὰ ἀναπνευστικά μου ὄργανα; Γίνεται διὰ νὰ μὴν πλανηθῇ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα καὶ πιστεύσῃ πρὸς μεγάλην ψυχικὴν του ζημίαν τὴν κακοδοξίαν τοῦ Μακράκη, φρονούντος τοῦ ἀπίστου ὅτι ὁ ἄνθρωπος συντίθεται ἐκ σώματος, ψυχῆς καὶ πνεύματος, ἐνῶ ὁ Μητροπολίτης Παχοῦμιος, ἂν δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ἔχων συναντιλήπτορα καὶ τὴν ὀρθοδοξὸν κοιλίαν τοῦ ἁγίου Κερκύρας Ὁνουφρίου, φρονεῖ ὅτι μόνον ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος; Ἀλλὰ τὸ ταλαίπωρον αὐτὸ πλήρωμα εἶναι τόσῳ ἐλαφρόν, ὥστε οὐδέποτε εἰσεχώρησε τοιούτου εἴδους διαίρεσις ἐντὸς τοῦ χριστιανικαῖτου ἐγκεφάλου του. Τὸ πλήρωμα αὐτὸ παραδέχεται ὡς ὁ Μακράκης τριχοτόμησιν, ἀλλ' ἡ τριχοτόμησις αὐτὴ εἶναι ἀπόρροια ὅλως διόλου ἰδικοῦ του θεολογικοῦ συστήματος. Κατὰ τὸ σύστημα αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος σύγκεται ἐκ γαστροῦ, ὑπογαστροῦ καὶ τσέπης. Ὅταν τὰ τρία ταῦτα λειτουργοῦσι κανονικώτατα, σύμφωνα πρὸς τὸ φυσιολογικὸν καὶ πλυντολογικὸν δοῦναι καὶ λαβεῖν, τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἐν στιγμαῖς κατανύξεως λέγει καὶ ἐν: δόξα σοι ὁ θεός, διότι αἱ πληρώσεις καὶ αἱ κενώσεις τῶν τριῶν αὐτῶν συστατικῶν τοῦ ἀτόμου γίνονται ἐν πνεύματι ἐλευθερίας καὶ πλούτου. Γίνεται λοιπὸν διὰ νὰ μεταπεισθῶσιν οἱ Μακρakis καὶ ἀποπτύσων τὸ τριμερὲς καὶ τρισύνθετον τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον πρεσβεύει ὁ θεόπνευστος διδάσκαλός των; Ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς δύνασαι νὰ τοὺς ἀπειλήσῃς ὅτι θὰ τοὺς κατακόψῃς ἂν δὲν ἀλλαξοδοξήσων, αὐτοὶ θὰ μείνουν πιστοὶ εἰς τὸ δόγμα των, τὸ πολὺ πολὺ θὰ σὲ παρακαλέσων ἀντὶ νὰ τοὺς κόψῃς εἰς τέσσαρα ἢ περισσότερα κομμάτια, νὰ τοὺς διαιρέσῃς μόνον εἰς τρία, διὰ νὰ μὴ ταραχθῶσιν αἱ μεταξὺ σώματος, πνεύματος καὶ ψυχῆς ἀριθμητικαὶ σχέσεις. Γίνεται διὰ νὰ ἰκανοποιηθῇ ἡ ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη; Ἀλλ' ἡ ταλαίπωρος αὐτὴ θεότης εἶναι πρὸ πολλοῦ ἐξόριστος ἐξ Ἑλλάδος, καταλαβόντων τῶν λειτουργῶν αὐτῆς καὶ τοὺς βωμοὺς τῆς καὶ τοὺς ναοὺς τῆς καὶ τραγανίζόντων ἐν γαλήνῃ ἰσοβιότητος ὅλα τὰ ἐπὶ ὀνόματι αὐτῆς προσφερόμενα ἀναθήματα. Γίνεται διὰ νὰ ἀποσοβηθῇ ὁ κίνδυνος ἐμφυλίου θρησκευτικοῦ πολέμου; Ἀλλ' ἕκαστος διωγμὸς τοῦ Μακράκη αὐξάνει καθ' ἑκατοστάς τοὺς ὀπαδοὺς του, ἕκαστη δὲ δίκη φανατίζει τοὺς μαθητὰς του.

Ἐὰν δὲν γίνεται λοιπὸν διὰ τὸν ἕνα ἢ διὰ τὸν ἄλλον λόγον, τότε γίνεται διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον ἡ ἀφρημένη σου ψυχὴ, Καλιβάν, καὶ εὖρη πάλιν ἀφορμὴν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν κολυμβητικὴν τῆς δεινότητά εἰς τὸ ὑγρὸν βασίλειον τῶν γελώτων.

Καὶ ἔπειτα ἂν καλὰ κακὰ πρέπει νὰ πάγω σήμερον εἰς μίαν δίκην, διατί νὰ μὴν δικάζηται τοῦλάχιστον κανεῖς Ἑλλήν Ῥουσακῶφ, ἀφ' οὗ ὁ συρμὸς τῶρα τῶν ἀνατινάξεων

δὲν ἔχη μόνον πρωτεύουσάν του τὴν καισαρικὴν Πετροῦπολιν, ἀλλὰ μετεδόθη, ὡς νὰ ἦτο συρμὸς δαντελῶν ἢ κορσέδων, καὶ εἰς τὸ δημοκρατικώτατον Λονδίον. Οἱ μηδενιστὰς δὲν εὐρίσκουσι τὸν Τσάρον μόνον ὑπαρξίν ἀνατινακτέαν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀγαθώτατον Δήμαρχον τοῦ Λονδινεῖου ἄστεως. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἐὰν ἀπεφάσιζόν ποτε νὰ στρατολογήθῃ μεταξὺ τῶν μηδενιστῶν καὶ παραδεχθῶ τὰ μηχανήματά των, θὰ ἔβαλλον καμμίαν ἐκρηκτικὴν μηχανὴν κάτωθεν σκληροκαρδιῶν τινῶν δεσποινῶν ἢ καὶ δεσποινίδων, μὲ τὴν ἐλπίδα ἐν τῷ ἀνατιναγμῷ τοῦλάχιστον νὰ πέσῃ κλῆρος καὶ δι' ἐμὲ κανέν εὐχυμὸν κομμάτι.

Μὲ τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν, ὡς τὴν μορφήν τοῦ Καρακάλλα Κουλουριώτη, σκέψιν ἔφθασα πρὸ τῆς θύρας τοῦ Δικαστηρίου ὅπου εἰς τὸ πολὺ πλῆθος ἦτο ἀπηγορευμένη ἡ εἴσοδος, ἀλλ' εἰς ἐμὲ ὡς μὴ πολὺν ἐπετράπη.

Ἡ ὥρα ἦτο ἐνάτη καὶ ἡ αἴθουσα τοῦ ἀκροατηρίου ἀκόμα κενή. Ὁ Κατηγορούμενος εἶναι εἰς τὴν θέσιν του, παρὰ στοίβαν βιβλίων ταξινομημένων κατὰ μέθοδον φρεαριτικὴν. Ἰκανοὶ παπάδες ὅλοι μακρακοφάγοι ἀποτελοῦσι μίαν πτέρυγα, τὴν ὁποῖαν δύναμεθα νὰ ὀνομάσωμεν χωρὶς νὰ σκανδαλίσωμεν τὴν ἁγίαν των συνείδησιν Κορακοβούνι. Πλαγίως αὐτῶν παρατάσσονται οἱ κληρικοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Μακράκη. Καίτοι ὁμοίμορφοι τὸ σχῆμα, πόσον αἱ ψυχαὶ τῶν ῥεσοφόρων αὐτῶν διαφέρουν! Οἱ πρῶτοι φαίνονται ἀνυπομονοῦντες· ἐνῶ οἱ δεῦτεροι δεικνύουν ὅτι ἔχουν τὴν διάθεσιν νὰ βλέπουν τὸν Μακράκην δικαζόμενον καὶ νὰ τὸν ἰκούων ἀπολογούμενον ἐφόσον φυσιολογικαὶ τινες ἀνάγκαι τοῖς ἐπιτρέπουσι νὰ μένουν καρφωμένοι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε σημείου, ὡς ἄλλαι ἀνάγκαι διατηροῦν καρφωμένον τὸν ὑψηλὸν πῖλον τοῦ ὑψηλοῦ κ. Καζάκη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ αὐτοῦ, διότι *similia similibus* καὶ τὸ κενὸν τοῦ πῖλου συμπαθεῖ πρὸς τὸ κενὸν τῆς κεφαλῆς, ἢ ὡς οἱ γλουτοὶ τοῦ διπλωμάτου Σούτσου προσηλοῦνται ἐπὶ προνομιοῦχων τινῶν θέσεων τῶν καναπέδων τοῦ Γιαννοπούλου.

Ἐν τῷ δωματίῳ τῶν διασκέψεων περιπατεῖ ὁ πρόεδρος κ. Λέδες, συμπεριπατεῖ δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ εἰς αἰχμὴν ἀποληγουσα γενειὰς του ἐτοίμη ν' ἀπαγχονίσῃ τὴν αἵρεσιν τοῦ κ. Μακράκη καὶ παρὰ τρίχα καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Περὶ ὥραν μόλις **δεκάτην** ἡγουμένου τοῦ Μπένση ὅστις εἰσβάλλει ὡς λύκος ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων, καταλαμβάνει τὴν θέσιν του. Μ' ἐφελκύνει ἡ φυσιογνωμία τοῦ κ. Βώρου. Εὐρίσκω αὐτὴν καὶ τὸ ὄνομα ὅπερ φέρει ἀντάξια. Ὁ κ. Φασιλάκης ἔχει τὸ σχῆμα καὶ ὅλας τὰς μαλακτικὰς ιδιότητας τοῦ ὀμωνύμου του ὀσπρίου. Ὁ κ. Ῥάγκος ἔχει κεφαλὴν ἀρχαίαν· καὶ ὁ κ. Λόντος τὴν γλυκυτέραν μεταξὺ ὄλων τῶν δικαστῶν μορφήν, ἐξαιρέσει ἴσως τοῦ κ. Ἀμπελά καὶ τοῦ κ. Πεταλά. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κ. προέδρου λάμπουν ὡς ὀφθαλμοὶ γαλῆς ἐν ὥρᾳ νυκτός.

Ἀναγινώσκονται τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως.

Καὶ λαμβάνει τὸν λόγον ὁ Μακράκης, ἵνα προσβάλλῃ ἐκ νέου πρὸ Κατηγορητήριον ὡς ἄκυρον. Μεταξὺ τοῦ χαρτίου αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἐκηρύχθη πόλεμος ἀδιάλλακτος· ὁ ἄνθρωπος θέλει νὰ φάγῃ τὸ χαρτίον, ἀλλ' ὁ Βίσαγγελεύς φοβούμενος μήπως ταραξῇ τὸν στόμαχόν του

τοιαύτη τροφή, δὲν τὸ ἐπιτρέπει. Ἄρχεται ὁμιλῶν ὡς νὰ ἦτο ἐπ' ἄμβωνος. Δὲν ῥητορεύει μόνον αὐτός· ῥητορεύει καὶ ὅλον τὸ σῶμά του ὅπερ κινεῖται ῥητορικώτατα δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, ἔμπροσθεν, ὀπίσθεν. Ἡ μέση του ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν εὐγλωττίαν της, λιγύζεται ῥαδινώτατα εἰς ἰδιαζούσας πινὰς ἐκφράσεις· μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ ξυλίνου ποδός, ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Μακράκη διαλέγονται. Ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται ὁ διαλεκτικὸς αὐτὸς ποταμὸς, τοῦ ὁποῦ τὰς πηγὰς μάτην ζητεῖ νὰ ἀνεύρη διὰ νὰ ἀποξηράνη ὁ Λίβιγκστον Μπένσης. Ὁμιλεῖ μετὰ θέρμης περὶ τοῦ νέου καὶ τοῦ ὑπάρχοντος. Ἡ χεὶρ του ἀπομάσσει τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου, διερχομένη καὶ διὰ τῆς ῥινός του, ὡς ὑπηρετῆς ὅστις στελλόμενος εἰς θέλημά τι περνᾷ καὶ ἀπὸ τὴν σκληρῆ του. Ὁ πρόεδρος φαίνεται διαθέσεων ὑπομονητικῶν. Ἄλλ' ἀπέναντι τοῦ Μακράκειου λόγου καὶ ἡ σκληροτέρα ὑπομονὴ τήκεται, ὡς ἡ πλατίνη ἐντὸς δὲν ξεύρω πόσων ἀτμοσφαιρῶν πιέσεως. Ἀφ' ἑκάστης λέξεως ἀντλεῖ μίαν ἀγόρευσιν καὶ διὰ μίαν φράσιν του φέρει δεκάδα παραδειγμάτων. Θέλει ν' ἀποδείξη ὅτι ἡ περὶ τρισυνθέτου δόξα του εἶναι παλαιά, δὲν εἶναι νέα καὶ ὁμιλεῖ περὶ τοῦ ὀπλισμοῦ, λέγων ὅτι τὰ δόγματα καὶ τὰ τόξα τὰ διεδέχθησαν τώρα αἱ καραμπίναί καὶ τὰ ὀπισθογεμῆ.

Ὁ Πρόεδρος πλέον δὲν βαστᾷ — Τί τὰ θέλεις αὐτὰ βρε ἀδελφέ.

Ὁ Εἰσαγγελεύς. — Ὅχι δὰ ἄς ἀκούσωμεν ὀλίγα καὶ περὶ ὀπισθογεμῶν.

Ὁ κ. Ράγκος. — Ἐνα παράδειγμα φθάνει.

Ὁ Μακράκης. — Ἐγὼ δὲν εἶμαι ῥήτωρ, εἶμαι διαλεκτικός. Λοιπὸν, λέγομεν δηλαδὴ ὅτι ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος . . . .

Ὁ Πρόεδρος. — Περὶ ἀγίου Στεφάνου τώρα θὰ ὁμιλήσητε ; Καὶ **κρρρ** γίνεται σύρραξις δζαμιῶν, ὡ τοῦ θαύματος.

Πρόεδρος, τέσσαρες δικασταὶ καὶ ὁ κύριος Εἰσαγγελεύς ὁμοιάζουν ἵπποκόμους ὅτινες ἵππον ἀποδυσπετοῦντα νὰ εἰσέλθῃ εἰς ὁδὸν τινα ζητοῦν νὰ τὸν εἰσαγάγουν εἰς αὐτήν.

Μὲ τὰ πολλὰ ὁ Κατηγορούμενος ἀφίνει τὸν Ἅγιον Στέφανον καὶ τὰ ὀπισθογεμῆ καὶ ἀπαριθμεῖ τὰς ἐλλείψεις τοῦ Κατηγορητηρίου, ἀλλὰ πάλιν χάνεται εἰς τὴν θεολογικὴν μεταφυσικὴν, μὴ θέλων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ διατυπώσῃ σαφῶς τὰς ἰδέας του.

Βῶρος. — Εἰς τὸ δικαστήριον δὲν γίνεται διδασκαλία.

Μακράκης. — Ἐγὼ τὴν ἐναντίαν ἐγὼ ἰδέαν. Ἀπὸ διακοπῆς εἰς διακοπὴν δὲν μὲ ἀφίνετε νὰ τελειώσω.

Βῶρος. — Ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι μπορεῖς μέχρι τῆς αὔριον νὰ ἐξακολουθήσης ὁμιλῶν περὶ ἐνστάσεων.

Μακράκης. — Αὐτὸ εἶναι ἡ σαφήνεια.

Πρόεδρος. — Μπορεῖς νὰ τὰ πῆς μὲ τρεῖς λέξεις.

Μακράκης. — Μὲ τρεῖς λέξεις δὲν ἀντιλαμβάνεσθε.

Πρόεδρος. — Πέτε λοιπὸν δέκα.

Ὁ Εἰσαγγελεύς. — Ἀφῆτε τὸν ἄνθρωπον, θέλει νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν εἰς τὸ κοινόν.

Μακράκης. — Ἐγὼ δὲν τὸ θέλω, ὁ Θεὸς τὸ θέλει νὰ φωτίζονται οἱ ἄνθρωποι· ποῖος τὰ ἔκανε δηλαδὴ ὅλα αὐτὰ ; (**Καγχασμοί**).

Εἰσαγγελεύς. — Καὶ δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι διεγείρεις τοὺς καγχασμούς ;

Μακράκης. — Ἐγὼ καθὼς βλέπετε δηλαδὴ ὁμιλῶ μὲ εὐσυνειδησίαν. (**Νέοι καγχασμοί**).

Ἐπὶ τέλους τὸ Δικαστήριον θριαμβεύει κατὰ τοῦ κατη-

γορουμένου, τὸν ὁποῖον λίαν ὀρθῶς παρωμοιάσαμεν πρὸς δυσανασχετοῦντα ἵππον, διότι ἐπὶ τέλους τὸν ἵππον αὐτὸν ὑπέβαλον εἰς γχιουσιέκια, ἀναγκάσαντες νὰ λέγῃ ἐν ἐπιχείρημα δι' ὀλιγίστων λέξεων, μὴ ἐπιτρέποντες αὐτῷ οὐδεμίαν ἀνάπτυξιν, οὐδὲν παράδειγμα, καρμίαν θεωρίαν καὶ ἐπιφωνοῦντες ὅλοι ὁμοῦ : **ἄλλο**. Καὶ ἀφοῦ λέγῃ ὀλίγας λέξεις, πάλιν : **ἄλλο**. Τόσον, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Μακράκη ἦσαν τρελλοὶ, ἐπιβιβαζόμενοι εἰς ἀτμόπλοιον διὰ νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν Εὐαγγελίστραν, οἱ δὲ δικασταὶ οἱ κρᾶται τοῦ ἀτμοπλοίου, οἱ φωνάζοντες : **ἄλλος γιὰ τὴν Τῆγο !**

Ἐν παρενθέσει προτείνω μίαν λύσιν τοῦ Μακράκειου ζητήματος, διότι ζήτημα εἶναι καὶ αὐτὸ ὡς τὸ ἑλληνικόν. Οἱ Ἴρλανδοὶ ἔχουν ἀνάγκην Βουλευτῶν ὅτινες νὰ μποροῦν νὰ ὁμιλοῦν δύο καὶ τρεῖς νύκτας πολλάκις διὰ νὰ παραλύουν τὰς συνεδριάσεις τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου. Νὰ στείλωμεν λοιπὸν τὸν Μακράκην εἰς τοὺς Ἴρλανδοὺς καὶ ἄς μᾶς στείλουν αὐτοὶ ὅσας πατάταις ἀξίζει, διὰ νὰ φροντίσωμεν καὶ διὰ τοὺς κινδύνους ἀποκλεισμοῦ τινος τοῦ Χόμπαρτ.

Τὸ δικαστήριον συνερχόμενον εἰς διάσκεψιν ἀπορρίπτει ὅλας τὰς ἐνστάσεις τῆς ὑπερασπίσεως. Ὁ Γραμματεὺς κ. Βιλαέτης ἀναγινώσκει τὰ πρακτικὰ τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως, γλυκαίνων κάποτε τὴν φωνὴν του μὲ τεμάχια σαλτσισότου, τὰ ὁποῖα ἐφρόντισε νὰ προμηθευθῇ ἀντὶ καραμελῶν.

Ἄρχεται ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων τῆς Κατηγορίας.

Προσκαλεῖται ὁ ἀρχιμάρτυς **Δαιμαλάς**. Διακρίνω ἐπὶ τῆς στάσεώς του συγκίνησιν μαθητοῦ ἐρχομένου νὰ ἐξετασθῇ. Κατέχεται ὑπὸ ἀπεριορίστου σεβασμοῦ πρὸ τοῦ Δικαστηρίου. Ὅταν τὸν ἔβλεπον δειλὸν, κατεχόμενον ὑπὸ νευρικῆς ταραχῆς, μὴ δυνάμενον νὰ ἀρθρώσῃ τὰς ἰδέας του, νεύοντα κάτω, ποιοῦντα μορφασμούς τινὰς προκαλοῦντας τὴν ἐπιείκειαν ἢ τὴν εὐσπλαγχνίαν, αὐτὸς, ἐσκεπτόμενος, εἶναι ὁ θρασὺς θεολόγος, ὁ ὕβριστὴς πάσης μὴ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ διώκτης τῶν ἐλευθέρων φρονημάτων, ὁ χθὲς καὶ πρῶτος ἀνάξιος τοῦ Πανεπιστημίου Πρύτανις ; Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, οἱ μὴ ἔχοντες τίποτε εἰς τὸν νοῦν, τίποτε εἰς τὴν καρδίαν, ἀναπτύσσουν ὅλην τὴν ἀναίδειαν ὅταν κατακλέπτωσι ξένους συγγραφεῖς καὶ στρώνωσιν ἐπὶ τοῦ χάρτου ξένας ἰδέας καὶ ξένην σοφίαν· ἀλλ' ὅταν προσκαλῶνται νὰ εἰπωσιν αὐτοσχεδίως τί φρονοῦσι περὶ ἀπλοστάτων πραγμάτων, ἀποκαλύπτουσιν ὅλην τὴν σκαιὰν αὐτῶν φύσιν καὶ πράγματι ἀποδεικνύουσιν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θρησκευτικῶς φρονοῦσιν ὅτι σύγκεινται ἐκ σώματος φθοροῦ καὶ ψυχῆς κτηνώδους ἢ καὶ ἀθανάτου, ἀλλ' ὅτι τὸ πνεῦμα δι' αὐτοὺς εἶναι οὐσία ἀνύπαρκτος.

Διὰ τοῦτο καμμία συνέχεια εἰς τὰς ἰδέας του, ἀπέναντι τῶν ὁποίων φαίνεται ἀσπαζόμενος τερατώδη πολυγαμίαν ὁ κ. Δαιμαλάς. Μόλις συλλαμβάνει τὴν μίαν καὶ ὡς ὁ Χασσάν τοῦ Μυσσὲ εἰς τὴν *Ναμουιᾶ* τὴν ἀφίνει μετ' ὀλίγας στιγμᾶς καὶ πετᾷ εἰς ἄλλην καὶ εἶτα εἰς ἄλλην ὡς πεταλοῦδα τῶν ἀγρῶν ὁ κ. Δαιμαλάς !

Ἐχει ὅμως καὶ τὰς καλὰς του στιγμᾶς· ὁ κ. Μακράκης, λέγει, θέλει νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους ὅτε καταβαίνων τις εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐρωτῶν τὸν λαχανοπώ-

λην : Πόσο τὰ κουνουπίδια ; ἐλάμβανεν ἀπάντησιν : Ὁ πατήρ μείζων μου ἐστίν. Καί ὅταν συγκεντρῶν ὅλον τὸ κατὰ Μακράκη πικρὸν κατηγορητήριον συμπεραίνῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει εἰς τὸν νοῦν του νὰ συστήσῃ θεοκρατικὴν πολιτείαν.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ζεστὸν μέρος τοῦ ζητήματος καὶ αὐτὸ, ἐνόσω εἶναι ζεστὸν, πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ.

Ἐρωτώμενος δὲ ἂν ἔχῃ καὶ ἄλλους σκοποὺς ὁ Μακράκης ἀπαντᾷ : ὅτι καὶ γιὰ δόξα ψοφᾷ καὶ γιὰ χρήματα καὶ γιὰ μέσα κοσμικὰ καὶ γιὰ ὅλα.

Ὅμιλεῖ περὶ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Μακράκη ὡς ἀνθρώπων ἀπλοϊκῶν καὶ ὁ Μακράκης τὸν ἀντικρούει ὅτι καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἦσαν ψαράδες. Ναί, ἀπαντᾷ ὁ κ. Δαμαλάς, ἀλλὰ οἱ ψαράδες ἐκεῖνοι εἶχαν τὸ ἅγιον πνεῦμα καὶ ὄχι τὸν διάβολο. Οἱ ψαράδες εἶχαν τὸν Θεὸ πίσου τους.

Μετὰ μεσημβρίαν.

Μετὰ ἄτημόν τινα μάρτυν καλεῖται ὁ κ. **Κοδζιάς**, ὁ ἐκ Φαρῶν φιλόσοφος. Ἐὰν αὐτὸς δὲν εἶναι σκεπτικὸς, ὅλα τὰ μέλη του βεβαίως θὰ εἶναι, διότι ὅλα τρέμουν. Καὶ αἱ χεῖρές του καὶ τὰ χεῖλη του καὶ οἱ πόδες του, ἡ σιαγὼν καὶ ὁ πῖλός του. Ἡ μαρτυρία του τοῦτο εἶχε τὸ σπουδαῖον ὅτι ἀνεκήρυξε τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Μακράκη ὡς πανθεϊστικόν.

Ὁ **Ζήκος Ρώσης** τεταραγμένος, εἰς μεγάλην νευρικὴν συγκίνησιν, διόλου κύριος τῶν ποδῶν του, μετὰ δυσκολίας τῆς γλώσσης του, παντάπασι τῶν νοημάτων του. Φανταζόμεθα τί *φιγοῦρα* θὰ ἔκαμεν εἰς τὸ Συνέδριον τῶν παλαιοκαθολικῶν, ὅπου ἔπρεπε νὰ ἐκφράζηται γερμανιστί, αὐτὸς ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαχειρίζεται τὴν γλῶσσαν τοῦ δζιερδζή.

Κύτυχως δὲν εἶχε διαθέσεις ἀγορητοῦ· ἀπάντα μόνον μετὰ νευρικῆς παραχῆς εἰς τὰς προτεινομένας αὐτῷ ἐρωτήσεις, περὶ οὐδενὸς ὦν βέβαιος, ἀλλὰ τὰ πάντα ἐκ φήμης ὁ ἄνθρωπος γνωρίζων καὶ τὸ ἐκ φήμης αὐτὸ ἄχρι κόρου, μέχρις ἰλαρότητος τῶν ἀκροατῶν, ἐπαναλαμβάνων.

Ὁ **Καλογεράς**, γεννημένος ἱερεὺς, σεμνὸς τὸ σχῆμα, τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἐκφρασίαν. Φανερώς ἐπιτηδεῖος. Φωνὴ ἤρεμος, ἀταραξία ψυχικὴ, ἀλλὰ λόγια στρογγυλά, καυστικώτατα κατὰ τοῦ Μακράκη. Αὐτὸς δὲν ὁμιλεῖ ἐκ φήμης, ἀλλ' ἐξ ἀντιλήψεως ὑποκειμενικῆς. Εἶναι ἡ ἐκφρασίς του. Τὸ συμπέρασμά του εἶναι ὅτι ὁ Μακράκης γελοῦς τοῦς ὁπαδοῦς του καὶ οἱ ὁπαδοὶ του γελοῦν αὐτόν. Καὶ αὐτὸς, ὡς καὶ ὁ Δαμαλάς, ὁμιλοῦσι μετ' ἀγανακτήσεως περὶ τῆς καταγγελείας ἣν εἶχε κάμει ὁ Μακράκης κατὰ τοῦ ἱερωμένου ἀδελφοῦ του, ὡς συνοικοῦντος γυναικί. Ἡ καταγγελία ἀπεδείχθη ἀβάσιμος καὶ πῶς ἄλλως, ἀφοῦ οἱ δικάζοντες ἦσαν οἱ ἅγιοι συνοδικοὶ οἵτινες δὲν νομίζουσι τὴν γυναῖκα θηρίον ὥστε νὰ μὴ συνοικῶσι.

Διομήδης Κυριακός. — Ἐμφανίζεται ὀρμητικὸς, δίδει τὸ καπέλλο του εἰς τὸν τυχόντα, βάζει τὰ χεῖρα ἀπὸ πίσου του, εἶναι κατακόκκινος, ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου του μία γραμμὴ τριχῶν καλλιτεχνικωτάτη διαγράφει τὰ ὄρια λίμνης φαλακρώδους. Θέτει τὸν ἕνα πόδα ἔμπρὸς εἰς στάσιν ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον διδάσκει ὁ χοροδιδάσκαλος Βαλάσης. Ἀποσύρει αὐτόν καὶ θέτει τὸν ἄλλον εἰς παρομοίαν στάσιν. Ἄν ὑπῆρχε τόπος, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ κάμῃ ἕνα γύρον βάλς. Εἶναι ἐτοιμασμένος. Ἐκνοεῖ νὰ ῥητορεύσῃ κεραινοβολῶν τὸν Μακράκη. Τί εὐκολὰ κατάγουν θριάμ-

βους οἱ σοφοὶ καθηγηταὶ κατὰ τοῦ διαλεκτικοῦ θηρίου, τὸ ὁποῖον ἔχουν δεμμένον χερσὸπόδαρα Εἰσαγγελεὺς καὶ δικαστήριον. Ὅμιλεῖ περὶ πάντων μετὰ βεβαιότητος, ἐνῶ κατὰ βάθος δὲν γνωρίζει τίποτε. Δὲν ἔχει κἄν τὴν μετριοφροσύνην τοῦ Ζήκου Ῥώση νὰ λέγῃ τὸ ἐκ φήμης. Εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἄνθρωπος τῶν φράσεων, ἀληθῆς τυμπανιστῆς. Λαμβάνει δὲ ἀφορμὴν νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ φιλοκαισαρικά του αἰσθημάτων καὶ ν' ἀποσπάσῃ χειροκροτήματα ὀλίγων ἡλιθίων. Θέλει τὸν Μακράκη μηδενιστὴν, διότι λέγει ἐρχόμενος εἰς τὸ δικαστήριον ἤκουσε τοὺς ἐφημεριδοπώλας νὰ φωνάζουν : Ἡ δίκη τοῦ Μακράκη καὶ αἱ ὑπόνομοι τῶν μηδενιστῶν τῆς Ῥωσσίας. Ὁ ἄνθρωπος κάμνει τὸν εὐφυῆ καὶ ἐξάγει συμπεράσματα. Ἔως ὅτου ὁ πρόεδρος τὸν διακόπτει καὶ ἀπαλλοττόμεθα τῆς φορτικωτάτης παρουσίας του.

Περὶ τοῦ πυγμαίου **Παυλίδου** ἄς μὴ τοῦμε τίποτα.

Εἰς νεοφώτιστος **Λαπίδης** πρῶην Τοῦρκος, κατ' ἀρχὰς φαίνεται ὅτι θὰ ἐπιχύσῃ φῶς ἐπὶ τῶν Μακρακικῶν ἔργων. Ἀρχεται λέγων ὅτι ὁ Μακράκης εἶναι ἡ καταστροφή τῆς οἰκογενείας του, διότι ἔκαμε τὴν γυναῖκά του ἐξομολογήτρα καὶ τοῦ ἔπερνε ὅλους τοὺς παράδες διὰ νὰ τοὺς δίδῃ εἰς τὸν Μακράκη. Ἄλλ' ὅτε ἀπεκάλυψεν ὅτι συνέλαβε τὴν γυναῖκά του ἐπὶ μοιχείᾳ ἐνὸς μακρακιστοῦ, τότε κατελάβαμεν ὅτι ὁ χυδαῖος αὐτὸς ὠμίλει μετ' ἀγανακτήσεως ἀποκερατωθέντος.

Ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας ἐτελείωσε μὲ ἕνα **Καψῆν** καρεπώλην ὅστις ἤξευρε τόσῃν θεολογίαν, ὥστε ἠδύνατο ν' ἀνταλλάξῃ κάλλιστα τὸ ἐπάγγελμα του μὲ τὴν ἐπιστήμην τοῦ κ. Παυλίδου, γινομένου αὐτοῦ καφεδζή καὶ μ' ἕνα παπᾶ **Μαρτίνην** βελούφωνον, ὅστις εἶπε καὶ αὐτὸς τὰ δικά του. Ἀμφότεροι παπᾶς καὶ καρεπώλης ἦσαν Μακρακισταὶ ἀποστάται.

Ἡ δίκη διεκόπη διὰ τὴν πρώτην τῆς **Τρίτης**.

Καλιεῖαν.

Ὁ θάνατος τοῦ Ψεφικᾶκη

Εἰς τοῦ Ἰπποκράτους καὶ Γαληνοῦ συνάδελφος ὀνόματι Μπίστης καὶ, πρὸς τελειότερον χαρακτηρισμόν, γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ κ. Στοῦπη, ἀφ' οὗ ὑπηρέτησε σπουδαίως τὸν ἑλληνισμόν ὡς ἰατρὸς τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ ἀπεκατέστη μετὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον ἐν Ἀθήναις. Μαύρη ἡμέρα, θλιβερὰ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις αὕτη ! καὶ ἰδοὺ διατί.

Ὁ ἰατρὸς ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ζήσῃ· δὲν ἀρέσκειται εἰς τὸ πείραμα τοῦ Γάννερ· ἀλλὰ πῶς νὰ ζήσῃ ; Ἰδοὺ πρόβλημα δυσλυτότερον τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου· ἐπιδημῖαι δὲν ὑπάρχουσιν, ἂν καὶ ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Κομμουνδούρου ἔπραξε τὸ κατὰ δύναμιν ὅπως ὑπάρξωσιν. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπῆρχον ἐπιδημῖαι, τί πρὸς αὐτόν ; ἡ κοινωνία σχεδὸν ἀγνοεῖ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἰατροῦ· καὶ αὐτοὶ οἱ γείτονες δὲν τολμῶσι νὰ φαντασθῶσιν ὅτι ὑπολανθάνει ἰατρὸς ὑπὸ τὸν ὑψηλὸν πῖλον, ὃν συχνάκις βλέπουσι διερχόμενον καὶ παρέρχόμενον.

Πρέπει λοιπὸν νὰ προσελκυσθῇ ἡ προσοχὴ τοῦλάχιστον τῶν γειτόνων· ἀλλὰ πῶς ; Συμβούλια ἐπὶ συμβουλίαις οἰκογενειακά· ὁ γυναικάδελφος προτείνει σχέδια πολλὰ καὶ εὐφάνταστα· ἀλλ' ὁ γαμβρὸς γνωρίζων τὴν ἀθλιότητα τοῦ πεζοῦ βίου, ἀπορρίπτει πάντα ἀλληλοδιαδόχως. Τέλος μίαν